

عنوان مقاله:

وکالت بلاعزل از نظر حقوق ایران - فقه و حقوق خارجی

محل انتشار:

دومین همایش ملی عدالت ، اخلاق ، فقه و حقوق (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

ثریا لطف الله زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد میبد

خلاصه مقاله:

وکالت معنی لغوی آن وا گذاشتن و سپردن کار به دیگری از قبل خود و معنی اصطلاحی آن قائم ساختن و اذن دادن به غیر و اعتماد کردن به اوست. وکالت عقدی است که به موجب آن یکی از طرفین «موکل» طرف دیگر «وکیل» را برای انجام امری نایب خود قرار می دهد (م 656 ق.م) و این قراردادی جایز است و هر یک از وکیل و موکل هر موقع که بخواهند می توانند آن را برهم زنند (م 678 ق.م) به عبارتی هم اذن دهنده می تواند از اذن خود رجوع کند و هم نایب این حق استعفا را دارد و این عقد مانند سایر قراردادها جایز به موت و جنون و سفر در مواردی که رشد معتبر است منفسح می شود مواد 654 و 682 ق.م علاوه بر این هر موقع که وکالت از بین برود یا اینکه موکل عملی را که مورد وکالت خود اوست را انجام ندهد و یا اینکه عملی که منافی با وکالت باشد انجام دهد.

کلمات کلیدی:

وکالت ، وکیل ، موکل ، اذن ، جایز ، منفسخ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/525560>

